

Arrest

nr. 169 846 van 15 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De bestreden beslissing werd dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, geboren te M. op [...]1993.

Op 3 mei 2016 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Nazicht van de vingerafdrukken in de 'Eurodac database' leerde dat verzoeker zijn vingerafdrukken genomen zijn in Duitsland, alwaar hij op 9 september 2013 een asielaanvraag heeft ingediend.

Op 17 mei 2016 werd verzoeker gehoord nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven en in het kader van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening). Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland.

Op 19 mei 2016 werd een verzoek tot terugname gericht aan de Duitse autoriteiten.

Dit verzoek tot terugname werd aanvaard op 23 mei 2016, op grond van artikel 18.1.b. van de Dublin III Verordening.

Op 8 juni 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna verkort de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 03.05.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 09.09.2013 asiel vroeg in Duitsland.

De betrokkene, staatsburger van Somalië, werd gehoord op 17.05.2016 en verklaarde dat hij Somalië op 01.05.2013 verliet om met het vliegtuig naar Kenia te reizen en daar ongeveer 5 dagen op hotel in Nairobi te verblijven. De betrokkene gaf aan daarna met het vliegtuig naar Malta te zijn gereisd om er ongeveer 20 dagen in Valletta bij een vriend te verblijven. Hij gaf aan daarna met het vliegtuig naar Duitsland te zijn doorgereisd om er in mei 2013 aan te komen. In Duitsland diende de betrokkene op 09.09.2013 een asielaanvraag in. De betrokkene verklaarde dat hij er ongeveer 3 jaar in een opvangcentrum verbleef, maar dat hij er geen beslissing kreeg en er zelfs geen interview werd afgenomen. Hij gaf aan op 29.04.2016 met de trein naar België te zijn gereisd. In België diende de betrokkene op 03.05.2016 een asielaanvraag in. Op 19.05.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 23.05.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij geen specifieke reden had om voor België te kiezen. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Duitsland, omdat de situatie in het opvangcentrum naar eigen zeggen heel slecht was.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Dienaangaande verklaarde de betrokkene bezwaar aan te tekenen tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland. Hij gaf aan dat hij 3 jaar in een opvangcentrum verbleef, maar nooit een interview kreeg. Hij verklaarde dat hij er ziek werd en geen medicatie kreeg. Bovendien verklaarde hij dat hij er door sterke personen geslagen werd. De betrokkene maakte eveneens gewag van racisme, meer specifiek gaf hij aan dat ze niet naar hem luisterden als hij ziek was, een bril vroeg of als hij vroeg om naar een ander opvangcentrum te gaan omdat hij geslagen werd.

Betreffende de opmerking van de betrokkene dat hij gedurende zijn verblijf van 3 jaar in een opvangcentrum geen interview kreeg, merken we vooreerst op dat de betrokkene geen elementen aanbrengt die de vermeende feiten staven. Bovendien merken we op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Betreffende de opmerking van de betrokkene dat de situatie in het opvangcentrum heel slecht was, merken we vooreerst op dat de betrokkene geen elementen aanbrengt om deze beweringen te staven. De betrokkene verklaarde dat hij geen medicatie kreeg, dat hij er door sterke personen geslagen werd en dat er niet geluisterd werd, maar gaf geen verdere toelichting bij deze vermeende feiten. Bovendien sprak de betrokkene louter in zeer algemeen vage termen. De betrokkene gaf aan dat hij niet goed behandeld werd, maar het feit dat de betrokkene 3 jaar lang in een opvangcentrum mocht verblijven, toont ons inziens aan dat de betrokkene geenszins zomaar aan zijn lot werd overgelaten.

Betreffende de door de betrokkene geuite beweringen inzake racisme, merken we op dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Duitsland, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Duitsland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Duitsland en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

We merken op dat de Duitse instanties op 23.05.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

De betrokkene verklaarde medische problemen te hebben. Hij gaf aan dat hij problemen met zijn ogen ondervindt, meer bepaald dat als hij zijn bril niet draagt hij niets kan zien. Hij gaf aan dat hij medicatie nodig heeft

voor zijn ogen, omdat zijn rechteroog niet helemaal op de juiste plaats zou zitten. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten."

Op 8 juni 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, §1, van de Vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. Het blijkt thans om een eerste verwijderingsmaatregel te gaan die aan verzoeker ter kennis is gebracht op 8 juni 2016, bijgevolg is de vordering tijdig ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door verweerder. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) wil aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep, in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief, afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep, in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker maakt in het verzoekschrift ook melding van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest).

Verzoeker meent dat de motiveringsplicht is geschonden en dat er sprake is van vergissingen in de bestreden beslissing. Hij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens

(hierna verkort het EHRM), zoals onder meer het arrest MSS v België en Griekenland van 21 januari 2011 en naar rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna verkort het Hof) zoals onder meer het arrest 'NS' van 21 december 2011 waaruit blijkt dat de Belgische instanties moeten nagaan of het terugsturen van een asielzoeker onder de Dublin III Verordening een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken, in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker meent dat dit *in casu* onvoldoende is gebeurd. Verzoeker baseert zich op het AIDA-rapport over Duitsland van november 2015 om gebreken aan te tonen inzake de toegang tot rechtsbijstand, de "*hoedanigheid*" van de asielprocedure, de inadequate opvangmogelijkheden en overbevolking van de asielcentra en het xenofob klimaat.

Wat betreft de toegang tot de rechtsbijstand meent hij dat er duidelijk een ontstentenis blijkt van een kosteloze juridische bijstand in bepaalde procedures, evenals een gebrek aan voldoende informatieverstrekking aan asielzoekers met betrekking tot de verschillende procedures. Nu verzoeker geen inkomen heeft, vreest hij zich niet te kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat in de procedure in eerste aanleg voor de BAMF, ook in de beroepsfase acht verzoeker de kosteloze juridische bijstand een onzeker gegeven nu de instantie die oordeelt over de toekenning van de kosteloze juridische bijstand dezelfde is als deze die een uitspraak doet over de asielaanvraag ten gronde. Nu de beslissing over de toekenning van de kosteloze juridische bijstand gemeten wordt aan de hand van de kans op slagen van het beroep ten gronde, zal de asielzoeker volgens hem ontmoedigd worden een aanvraag voor kosteloze juridische bijstand in te dienen aangezien een negatieve beslissing hieromtrent een negatieve impact kan hebben op de behandeling van het asielverzoek. Bijgevolg acht verzoeker het niet correct dat zonder meer wordt gesteld dat het asielverzoek door de Duitse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden van het gemeenschapsrecht.

Aangaande de "*hoedanigheid*" van de asielprocedure, wijst verzoeker op het probleem dat vaak verschillende maanden in Duitsland verstrijken tussen het indienen van de asielaanvraag en de registratie ervan waardoor de asielzoekers enkel een "*BUMA-document*" krijgen maar wettelijk gezien niet dezelfde rechten kunnen afdwingen als iemand met een geregistreerde aanvraag. Verzoeker erkent wel, zoals blijkt ook uit het door hem aangehaalde citaat dat in de praktijk asielzoekers met een "*BUMA*" dezelfde rechten kunnen hebben als met een geregistreerde aanvraag. Verder stipt verzoeker eveneens aan dat niet steeds een beroep tegen een manifest ongegrond bevonden aanvraag, een automatisch schorsend effect heeft. Verzoeker citeert wederom uit het 'AIDA-rapport', waaruit blijkt dat in geval van een beroep tegen een manifest ongegronde aanvraag wordt ingediend, ook een verzoek om schorsende werking toe te kennen aan het beroep binnen de week moet ingediend worden. Uit het rapport blijkt dat vele aanvragen manifest ongegrond worden verklaard, dermate dat meestal het beroep niet opschortend werkt. Bijgevolg stipt verzoeker aan dat de kans reëel is dat indien zijn aanvraag manifest ongegrond wordt verklaard, hij naar Somalië wordt verwijderd in strijd met het 'non-refoulementbeginsel'.

Wat betreft de opvang meent verzoeker dat de gemachtigde moet rekening houden met de massale instroom in Duitsland. Hij verwijst weerom naar het 'AIDA-rapport' van november 2015 om aan te tonen dat de opvangstructuur in Duitsland niet is aangepast aan de toevloed. Tot slot verwijst verzoeker eveneens naar een citaat uit een rapport van Amnesty International van 2015/2016 waaruit blijkt dat haatmisdrijven tegen vluchtelingen, asielzoekers en migranten sterk waren gestegen in de eerste 10 maanden van 2015.

Uit dit alles leidt verzoeker af dat er ernstige motieven zijn om aan te nemen dat hij bij overdracht in een situatie belandt die strijdt met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De gemachtigde van de staatssecretaris zou zich op foutieve informatie gebaseerd hebben en informatie achter gehouden hebben. Bijgevolg zou de onderzoeksplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM niet voldaan zijn evenmin als de motiveringsvereisten voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, *A.M.E. v. Nederland*, nr. 51428/10, §28.).

In het kader van deze vordering moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Derhalve gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Duitsland en in het licht van de specifieke situatie van de verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest bij terugkeer naar Duitsland.

In het Dublin-gehoor werd verzoeker gevraagd waarom hij precies in België een asielaanvraag wil indienen en of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de lidstaat, die verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag, zouden rechtvaardigen. Verzoeker stelde zich te verzetten tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij ziek is en in Duitsland geen medicatie zou gekregen hebben, de situatie in het opvangcentrum heel slecht zou geweest zijn, hij daar geslagen werd en er racisme was. Op de vraag *“Welke vorm van racisme onderging u?”* antwoordde verzoeker: *“ze luisteren daar niet naar je. Niet als ik ziek was en niet als ik een bril vroeg en niet toen ik vroeg om naar een ander opvangcentrum te gaan omdat ik geslagen werd.”* Op de vraag: *“Voor welke ziekte heeft u medicatie nodig?”* antwoordde verzoeker: *“Medicatie voor mijn ogen. Ze hebben niets tegen mij gezegd en ikzelf ben geen dokter. Mijn rechteroog zit niet helemaal op de juiste plaats.”*

Aangaande de medische situatie merkt de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker tot op heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten heeft aangebracht hieromtrent, ook ter zitting legt de raadsman van verzoeker niets neer dat het aangehaalde probleem aan de ogen kan ondersteunen.

Wat betreft de opvangproblematiek en overbevolking, stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker enkel in zeer algemene vage termen spreekt en onderstreept de gemachtigde, evenals verweerder in de nota dat verzoeker toch drie jaar lang in een opvangcentrum mocht verblijven, zodat hij hiermee geenszins aantoonbaar zomaar aan zijn lot overgelaten te zijn. De Raad acht dit een pertinente en afdoende motivering, nu verzoeker zelf uitdrukkelijk heeft verklaard van september 2013 tot april 2016 in een opvangcentrum te hebben verbleven. Het feit dat conform de informatie van het zowel door verzoeker als door de gemachtigde van de staatssecretaris gehanteerde ‘AIDA-rapport’ blijkt dat Duitsland in de laatste maanden van 2015 moeilijkheden had om de instroom op vlak van opvang de baas te kunnen, lijkt dan *in concreto* weinig relevant voor verzoeker zijn concrete situatie nu hij

klaarblijkelijk op dat ogenblik wel opvang genoot. Het is bovendien een algemeen bekend feit dat eind 2015 verschillende Unielanden, en niet enkel de landen die grenzen aan de buitengrenzen van het Schengengebied, te kampen hadden met een uitzonderlijk grote instroom. Het is echter thans niet aangetoond dat deze problemen ondertussen niet grotendeels zouden zijn verholpen.

Wat betreft de aangehaalde problematiek van xenofobie, die een opmars heeft gemaakt in Duitsland in de eerste 10 maanden van 2015, en waar verzoeker eveneens van getuigt persoonlijk onder geleden te hebben nu hem de mogelijkheid werd ontzegd naar een ander opvangcentrum te gaan nadat hij werd geslagen en hem geen bril of medicatie werd toegekend, meent de Raad dat vooreerst geen begin van bewijs van deze concrete persoonlijke problemen wordt voorgelegd en dat, ook al zijn deze feiten af te keuren, hieruit geen graad van racisme kan afgeleid worden die wijst op systeemfouten in de Duitse opvangprocedure of op het systematische stigmatiseren van asielzoekers als groep waartegen de Duitse overheden geen bescherming zouden kunnen of willen bieden.

Waar verzoeker wijst op de toegang tot de rechtsbijstand, en dan meer bepaald op de afstand om gespecialiseerde advocaten te kunnen bereiken of het ontbreken van het kosteloos karakter ervan, wijst de Raad erop dat de geschetste situatie in lijn lijkt met artikel 20 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna verkort de Procedurerichtlijn). Zo blijkt dat voor procedures in eerste aanleg de Procedurerichtlijn niet spreekt van een verplichting om in kosteloze rechtsbijstand te voorzien, maar wel voor beroepsprocedures, doch wat deze beroepsprocedures betreft stelt artikel 20, 3°, van de Procedurerichtlijn uitdrukkelijk dat lidstaten kunnen bepalen dat de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden wanneer het beroep volgens de rechterlijke instantie of een andere bevoegde autoriteit geen reële kans van slagen heeft. Het feit dat men soms grote afstanden moet afleggen om een gespecialiseerd advocaat in het asielrecht te vinden, is een problematiek die zich eveneens in België stelt en kan op zich niet aanvaard worden als een systeemfout die een voldoende graad van hardheid vertoont waardoor verzoeker dreigt in een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest strijdige situatie terecht te komen. Aangaande de problematiek van de asielzoekers die enkel in het bezit van een "BUMA"-document zijn en zij die er wel in geslaagd zijn hun asielaanvraag te laten registreren, citeert verzoeker zelf: *"however, as a general rule, it seems to be accepted that asylum seekers with a BUMA have the same rights as asylum seekers with an Aufenthaltsgestattung, including access under the Asylum Seekers Benefits Act."* Opnieuw lijkt dit dus een theoretisch probleem, daar er zich enerzijds in de praktijk blijkbaar geen problemen stellen qua rechtszekerheid en verzoeker niet uit het oog mag verliezen dat hij enerzijds drie jaar als (geregistreerde) asielzoeker in een opvangcentrum heeft kunnen verblijven en anderzijds specifiek in het kader van een terugname op grond van de Dublin III Verordening wordt overgedragen. De Duitse instanties hebben dit uitdrukkelijk aanvaard en verzoeker betwist niet dat dit op grond van artikel 18, 1, b, van de Dublin III Verordening is gebeurd, hetgeen impliceert dat er een hangende asielaanvraag is in Duitsland. Conform artikel 18, 2, van de Dublin III Verordening is Duitsland er in die situatie toe gehouden het verzoek om internationale bescherming af te ronden. Bijgevolg acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker bij overdracht aan Duitsland met moeilijkheden inzake registratie van een beschermingsverzoek zal geconfronteerd worden.

In zijn tweede onderdeel aangaande de asielprocedure meent verzoeker dat een schending van het 'non-refoulementbeginsel' niet valt uit te sluiten nu het automatische schorsend karakter niet wordt gegarandeerd in geval het beroep als manifest ongegrond wordt verklaard. Verzoeker wijst er echter in diens citaat zelf op dat de mogelijkheid bestaat het schorsend karakter van het beroep te vragen. Opnieuw lijkt dit conform de vereisten van de Procedurerichtlijn nu blijkt dat er op het automatisch schorsend karakter van de beroepsprocedure, dat is neergelegd in artikel 46, lid 5, uitzonderingen worden voorzien in artikel 46, lid 6, waarbij geen automatisch schorsend karakter van het beroep wordt vereist als het als kennelijk ongegrond wordt beschouwd onder de voorwaarde dat er een rechterlijke instantie bevoegd is om op verzoek van de betrokkene of ambtshalve uitspraak te doen over de vraag of de verzoeker op het grondgebied van de lidstaat mag blijven. Bijgevolg volstaat de mogelijkheid om de schorsende werking van het beroep te vorderen, hetgeen in Duitsland het geval blijkt te zijn.

De aangehaalde elementen inzake opvang, procedure, racisme kunnen bijgevolg volgens de Raad geenszins een reëel risico hard maken op een situatie waarbij de verzoeker in geval van overdracht mensonwaardige of vernederende behandelingen, verboden door artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, zou moeten ondergaan. Eveneens stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris omtrent al deze aangehaalde elementen van opvang, racisme, procedure in de bestreden beslissing uitvoering heeft gemotiveerd. De Raad meent dat verzoeker geen foutieve

informatie of het achterhouden van informatie of vergissingen door de gemachtigde van de staatssecretaris heeft hard gemaakt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest is niet aannemelijk.

Het middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES